

at fremskaffe den finansielle Misère, vi sidde i i Øjeblikket, eller vil det blive de mindre velstillede og fattige i Samfundet? Man skulde tro, at den Slags Betragtninger i alt Fald ikke havde været den højtærede Finansminister fremmede, men at han havde maattet lade sig det være magtpaaliggende at undersøge dette Forhold og undersøge det til Bunds. Og dog er det første Indtryk, jeg faar efter at have studeret disse Forslag og foretaget mine Undersøgelser af, hvorledes Virkningen vil blive, at det kan ikke have været Tilfældet. Den højtærede Finansminister kan umulig have gjort sig den Ulejlighed at undersøge, hvorledes disse forøgede Skatter ville komme til at virke, thi hvis han havde gjort det, vilde han ikke som gammel Demokrat have kunnet fremsætte saadanne Forslag om Forbrugsskatter, om en forøget Beskatning af Øl og Brændevin.

Man faar, forekommer det mig, ved at undersøge disse Lovforslag det bestemte Indtryk, at den højtærede Finansminister kun har haft eet Ledemotiv til disse Lovforslags Fremsettelse, det samme, som han i forrige Rigsdagssamling under Forhandlingerne om Forhøjelse af Stempelafgift erkendte var hans Motiv: Naar der sker en Omsætning, er der Penge paa Bordet, og saa tage vi nogle af dem, for vi trænge til dem. Og dernæst har Hensynet til Muligheden for at faa Lovforslagene ført igennem spillet en afgørende Rolle, med andre Ord: Hensynet til „det gennemførlige“, en Betegnelse, som en afdød velkendt, god Venstremand, den daværende Finansminister Vilhelm Lassen, satte som Motto over den moderate Politik. Dette maa være Ledemotivet for den højtærede Finansministers Udarbejdelse og Forelæggelse af disse Lovforslag. Thi hvad opdager man, naar man undersøger, hvorledes Forhøjelsen af disse Forbrugsskatter vil virke? Man opdager, at det i overvejende Grad bliver de mindre velstillede og de fattige, der komme til at bære disse Byrder. Der findes i Statistisk Aarbog for 1908 en Beregning af de forskellige Indkomster og Formuer for hele Landet efter Skatteansættelsen for 1904—05, hvoraf det ses, at af de 1,087,926 Personer, som vare optagne paa disse Skattelister, og om hvis Indtægter man har faaet Oplysning, havde ikke mindre end 979,000 under 1,500 Kr. i aarlig Indtægt, med andre Ord: 90 pCt. af Landets Skatteydere have en saa beskeden aarlig Indtægt som under 1,500 Kr. Foretager man en Beregning af, hvorledes disse store Beløb, hvormed man her forøger de indirekte

Skatter, vore Forbrugsskatter, ville komme til at hvile paa de forskellige Befolkningslag, vil man vist fra alle Sider være enig om, at de velhavende og de rige kun i ringe Grad ere henviste til Nydelsesmidler som Øl og Brændevin, men at de bruge Vin og andre Nydelsesmidler, som er mere velsmagende, eller hvorledes man nu vil udtrykke det. Hvilke Aarsagerne end ere, er det en Kendsgerning, at der bruges forholdsviis mere Øl og Brændevin i de mindre velstillede end i de velstillede Befolkningslag. Men selv om man gaar ud fra et ensartet procentvis Forbrug af Øl og Brændevin i de forskellige Befolkningslag, vil Resultatet dog blive, at disse fattige Mennesker med under 1,500 Kr. aarlig Indtægt af den Forøgelse af Øl- og Brændevinsskatten, som her foreslaas, maa udrede et saa svimlende Beløb som omtrent 5,084,000 Kr., medens de mere velstillede, for en stor Del velhavende og rige Medborgere, den ene Tiendedel af Befolkningen, slippe med godt ½ Mill. Kr. eller med nøjagtig 564,000 Kr. Disse Tal belyse dog paa langt nær ikke, hvor grelt Forholdet er. Thi blandt disse 979,000 fattige Medborgere ere ikke mindre end 712,000 saa langt nede i Indkomst, at de ere under Skattegrænsen. Man kan vel med fuld Ret sige, at enhver i dette Samfund, der ikke har over 1,500 Kr. i Aarsindtægt og er Familieforsørger, i aller-egentligste Forstand ikke har mere end det, han haardt behøver til sit og sin Families Underhold. Nu foreslaar her desuagtet en Finansminister, der siges at skulle repræsentere demokratiske Anskuelser, en Skatteforøgelse, saaledes at den fattige Del af Befolkningen, der kun har det strengt fornødne til Livets Underhold, betaler de 90 pCt. af den ene Halvdel. Det forekommer mig, at det er en Skattemoral, som det nuværende Flertal umuligt som Helhed skulde kunne give sin Tilslutning.

De ville af disse Udtalelser forstaa, at jeg er en erklæret Modstander af disse indirekte Skatter. Jeg er det først og fremmest, fordi det i særlig Grad, som jeg her har paavist, bliver de fattige i Landet, der skulle bære den største Del af disse Skatter, men dernæst maa jeg som Afholdsmand paa det stærkeste protestere imod at gaa videre ad Spiritusbeskatningens Vej og derved i stigende Grad interessere Stat og Kommune i, at Drikketrafikken oprettholdes, thi derved vil man direkte modarbejde og vanskeliggøre det fortjenstfulde Arbejde, som de organiserede Afholdsfolk i dette Land adskillige Aar igennem have